

KAPITTEL 2

De våknet ved at de begynte å synke nedover i vannet. Det måtte ha vært instinktet som reddet dem begge. I samme øyeblikk som de traff vannflaten ble de materialisert i sin opprinnelige form. Det uventede møtet med vannet gjorde at de ikke helt unngikk å få munnen full. Men heldigvis for dem rakk de bare å synke til kort under overflaten før de med noen fortvilte tak med armer og bein klarte å komme seg opp igjen. De hostet og harket opp det lille de hadde i svelget mens de slo om seg med armene for å holde seg flytende. Det var lite effektivt og etter å ha gått under en gang til og på nytt kommet til overflaten fikk Roy ropt til Linda: «Svøm mot land!» Hun var bare noen meter unna, men så pass sjokkert over dette totalt uventede møtet med det våte element at hun knappast hadde reagert dersom han ikke hadde ropt så høyt. Han pekte mot land omtrent 200 meter unna.

En lang landstripe strakte seg i begge retninger fra det punktet de hadde sett seg ut. De hadde imidlertid den lave solen rett i øynene og hadde derfor problemer med å skjelve detaljer. Det eneste de kunne skimte var fjell i forgrunnen med skoger som strakte seg lenger innover i landet. Ingen mennesker - ingen dyr var å se. Og heller ingen båter på den store sjøen. Det var et livløst landskap. Slik virket det i hvert fall på de få observasjonene fikk med seg på den korte turen innover.

Noen minutter etter kunne de slepe seg opp på stranden, der de falt sammen - fullstendig utmattet av sjokk.

Den store magneten løftet D-enheten opp og plasserte den tilbake der den først hadde stått. Professoren og gjestene fulgte med fra døren til enheten stod støtt på bakken og magneten trukket vekk. Først da gikk de frem mot den. Professoren lagde en liten kunstpause før han åpnet døren. «Vær så god general - mine herrer. Ta en titt inn i buret og se om musene er der ennå». De tre mennene gikk inn og tittet. For å tilfredsstille professoren sjekket alle tre at musene ikke var der. Deretter gikk de ut. «Vel», spurte han. «Hadde jeg rett?» Han rakk ikke å triumfere særlig lenge. «Jeg har kun to spørsmål professor. Det ene er: Hvordan kan vi vite at det noen gang har vært mus der i det hele tatt?» «Det kan De ikke, men De har mitt ord på det. De vil få rikelig anledning til å følge tilsvarende eksperimenter, og da kan Dere få være med på hele prosessen». «Greit nok, men hvem har lagt igjen alle klærne der inne?» Professoren så på ham litt usikker, men fortsatt smilende. «Generalen behager å spøke skjønner jeg? Men la oss dra tilbake til kontrollrommet og finne ut hvor musene har tatt veien.» Generalen smilte tilbake: «Jeg behager ikke å spøke, professor. Min oppdragsgiver betaler meg ikke for å spøke. Se inn selv.» Professoren så litt forvirret ut - usikker på om dette var en slags forvridd spøk, men valgte å titte inn.

Vel opp i kontrollrommet brølte han til den første han så: «Se til helvete å finne ut hvem som eier de klærne som ligger i D-enheten og få vedkommende opp hit umiddelbart.» Mens de ventet på at synderen skulle innfinne seg forklarte professoren: «Grunnen til at klærne lå der vet jeg ikke. Men grunnen til at klærne ikke var borte er den samme som grunnen til at buret ikke var borte: vi kan ennå kun flytte organisk «materie». Vi kjenner dessverre ikke årsaken til dette, men det er en av de tingene vi jobber med.» Han fikk noen spørsmål knyttet til dette, og holdt akkurat på å besvare ett av dem da døren gikk opp og mannen, som hadde fått i oppgave å finne synderen dukket opp - alene. «Nå, hvor er han?» buldret professoren. Mannen, som het Lucas, og som var en av verdens yngste professorer i biokjemi, svarte: «De tilhører ingen ansatte, professor. Vi har foretatt en sjekk mot databasen. Men en av vaktene, som tilfeldigvis så at jeg bar på dem, opplyste at de virket kjente. Han mente han hadde sett klær som lignet på disse på to personer som er med i den gruppen, som er på besøk her akkurat nå.» «To, sa du to personer?» Professoren, som var småuvel fra før, begynte å føle seg direkte dårlig. «Ja, professor,» svarte Lucas. «En gutt og en jente - begge ca. 20 år gamle. Og en ting til - bare for å ha nevnt det: Luken til luftkanalen nærmest døren i hallen satt ikke ordentlig på plass. Det samme gjaldt luken ved bunnen av trappen opp hit.»

Videooptakene viste Linda og Roy idet de krøp ut i hallen, ventet ved veggen for deretter å løpe bort til D-enheten. De åpnet døren, krøp inn og lukket den på gløtt etter seg. Litt etter fikk de se en mann komme inn og stenge døren.

Professoren var askegrå i ansiktet. Han satt og så rett frem for seg, uten å gjøre det minste tegn på å ville kommentere det han hadde sett. Generalen skjønte at her ble han selv nødt til å ta initiativet. Det var tydelig at professoren ikke var i stand til å gjøre noe særlig nytte for seg på en stund. «Når vi var nede i hallen sa du at vi skulle gå opp hit og se hvor langt musene hadde dratt. Jeg må innrømme at jeg ikke lenger er særlig opptatt av skjebnen til musene dine professor. Du får ha meg unnskyldt der. Imidlertid nærer jeg en rimelig stor nysgjerrighet når det gjelder de to personene som øyensynlig mer eller mindre ufrivillig er blitt gratispassasjerer på en reise de vel neppe hadde forventet å bli med på før de kom hit.» Professoren stirret sløvt på ham. Han følte seg tom, handlingslammet. Hva hadde skjedd med disse to ungdommene? Og hvordan kunne det skje? Han reiste seg møysommelig opp og gikk mot et tellerverk midt på en av datamaskinene. Slik tellerverket var plassert og markert skulle man nesten kunne tro at hele maskinen var laget for dette alene. Faktum var at det var nettopp dette som var tilfellet. Hele den enheten som tellerverket var montert i fronten på var laget ene og alene for å måle hvor langt tilbake i tid organismene ble sendt. Han ble om mulig enda mer urolig da han så at tellerverket ikke hadde stoppet. Det hadde aldri skjedd før på de tidligere eksperimentene som var blitt foretatt. Det hadde kun vært snakk om måneder - den ene gangen hadde det blitt så mye som i overkant av 3 år. Men nå gikk maskinen fullstendig amok. Den raste i vei som om den var helt ute av kontroll. Professoren ble stående å se på mens han sakte ristet på hodet.

Nær 3 minutter senere stanset tellerverket. Han kastet et raskt og fjernt blikk på det tallet som lyste mot dem. Han kjente han ble klam i håndflatene. Det måtte være feil! Det kunne bare ikke være sant. Det var helt vilt - helt vanvittig usannsynlig. Maskinen måtte ta feil. Men hvis ikke ... ? Han prøvde å ta seg sammen. De andre stirret på ham. «Mine herrer, jeg er redd jeg har dårlige nyheter. Det jeg sier nå må tas med alle mulige forbehold om feil. Men dersom vi nå velger å tro at denne blekkboksen -

unnskyldt at jeg er uærbødig mot denne -100-millionerdollars investeringen - dersom vi nå velger å tro den - det som står her - så står det altså her - at våre to unge venner har reist drøye 142 millioner år tilbake i tiden!»

...

Pusten gikk som en blåsebelg der Roy langsomt hevet hodet og så seg omkring. Stranden strakte seg kanskje en kilometer bortover mot venstre i forhold til sjøen. Fra samme sted hevet også landskapet seg og gikk etter en stund over i en klippevegg. Skogen vokste tett nesten helt inn til sjøkanten. I den andre retningen ble stranden stoppet av et utspring, som lå like under den knappe 10 meter høye og svakt skrånende klippeveggen.

Roy tittet bort på Linda. Det gikk ikke opp for ham med en gang - det tok et par sekunder før han oppdaget at hun var helt naken. Samtidig ble han smertelig klar over at han selv var like lite velkledd som henne. Han tittet bort igjen på henne og lurte på hvordan han skulle si det til henne. For han burde vel si det? Han ble ikke helt ferdig med sine observasjoner før hun også tittet opp og foretok den samme konklusjonen som ham hva vedrørte beklædningen. Hun holdt tilbake et lite skrik og prøvde å dekke seg til både oppe og nede med hendene. Samtidig så hun seg omkring etter noe å ha rundt seg. Klærne deres. Hvor var de? De måtte jo ligge her et sted! Men hun så ingen ting. Absolutt ingenting å dekke seg til med. Roy på sin side dekket seg pliktskyldigst nedentil med begge hendene. De så på hverandre uten å skjønne stort.

Det var bare så vidt Roy oppfattet bevegelsen lenger borte på stranden, ca. 800 meter unna. Borte ved skogkanten stod et vesen han aldri hadde sett før, kanskje 3-4 meter høyt og minst dobbelt så langt. Det beveget seg sakte, mens hodet var i bevegelse hele tiden, bare avbrutt av korte, stirrende pauser. Han reiste seg litt opp for å få bedre overblikk. I samme øyeblikk fikk det fremmede vesenet øye på dem. Det stod og stirret ett par sekunder - før det kom mot dem i lange, kraftfulle sprang. Roy tenkte ikke, bare tok Linda i armen og begynte å løpe. «Kom!», ropte han. Linda så seg tilbake da hun plutselig ble dratt på bena og satte i et redselsfullt skrik. Hun holdt på å falle, men Roy fikk støttet henne og dratt henne videre mens det første rasende brølet fra uhyret nådde frem til dem.

Mens han svømte inn mot stranden hadde Roy registrert en fordykning i fjellet like til høyre for utspringet. Den hadde vært halvveis full av vann og det var den Roy nå hadde tatt sikte på. Håpet var at den var så dyp at de kunne klare å gjemme seg vekk der. De løp utover i vannet mot fremspringet, som dannet åpningen til hulen. Den kjempesvære skapningen nærmet seg uhyggelig fort. De rundet odden og kastet seg ut i vannet. De siste meterne innover måtte de svømme. Hulen hadde en høyde i åpningen på omkring 3 meter. Ca. 2 meter av denne var dekket av vann. Den var helt mørk. Det virket som om solen holdt på å gå ned i motsatt ende av åpningen. De kavet seg fremover i vannet og kom seg opp på land, men bare for å bli møtt av en ny fjellvegg. Hulen var ikke mer enn snau 10 meter dyp. Selv om taket skrånet nedover ville ikke forfølgeren ha noen problemer med å få tak i dem dersom de ble værende hvor de nå var. De var fanget. Knappe 100 meter unna kunne de igjen høre det forferdelige brølet fra denne skapningen, som ikke levnet den minste tvil om hva som ville skje om den fikk tak i dem. De hørte vannet fosse rundt bena på den der ute, og visste at den ville nå frem til huleåpningen om bare få sekunder.

Det var kun tid til handling. «Vi må ut av hulen - under vannet - til venstre ved åpningen. Hold deg på venstre side av fjellveggen. Følg meg.» Han stupte uti og Linda var for vettskremt til ikke

nettopp Veras syner hadde man sikkert kunne lage et dusin forskjellige teorier om hva som skjedde på observatoriet. Men hvilken sammenheng hadde et spenningsfall i dag med en snart ett år gammel forsvinning å gjøre? Han kunne ikke finne en eneste plausibel forklaring. Og derfor hadde de bare en ting å gjøre.

Dersom onkelen til Linda ikke hadde vært så engasjert i å løse problemet med nisesens forsvinning ville han kanskje fått med seg en tilsynelatende harmløs, men likefullt for et trenet øye urovekkende rapport fra noen kinesiske vitenskapsmenn. I den østre del av Kina, sør for Beijing og der Den nordkinesiske sletten ender i fjellområdene på Shantunghalvøya, hadde det kommet flere uavhengige rapporter om observasjoner av tilsynelatende ukjente livsformer. Disse hadde oppstått sporadisk over en periode på knappe året. Men nesten hver gang nysgjerrige vitenskapsmenn hadde tatt turen for å ta disse artene i øyesyn viste det seg å være falsk alarm. I hvert fall fant man få og ingen spor som kunne underbygge noen av de påstandene opphissede bønder kom med. En gang hadde de blitt vist stedet for en av observasjonene og hadde da funnet et svakt avtrykk av noe som kunne minne om en svært stor fugl, tre tær som endte i spisse klør. Og en gang kom de over rester etter et dyr som de ikke klarte og artsbestemme. Ville dyr hadde forsynt seg med mesteparten, men man kunne i hvert fall konkludere med at det var en jeger som selv var blitt offer. Det var dette siste funnet som, etter intense granskinger i laboratorier, hadde resultert i en rapport som stilte langt flere spørsmål enn den ga svar. Den eneste fellesnevneren de kunne finne var øyeskildringer om merkelige skyformasjoner, ekstreme lavtrykk og intense elektriske utladninger konsentrert om et helt begrenset område. Det samme området som observasjonene like etter var gjort i.

Men Brian så ikke denne rapporten. Muligens ville han aldri festet seg noe ved den selv om han hadde sett den. Det var først senere at han skulle oppdage den katastrofale sammenhengen mellom denne og hans egen etterforskning.

KAPITTEL 10

De apelignende dyrene stod inne blant lavtvoksende trær og busker og betraktet dem med store, redde øyne. To små barn klamret seg til føttene på mødrene mens de stirret på de to rare skapningene, som plutselig hadde vokst frem som fra en skygge knappe 15 meter unna. Det hadde begynt med en disig, konsentrert tåke, full av elektriske utladninger som i løpet av et mikrosekund plutselig tok form av to skapninger ikke helt ulik dem selv, men som de aldri før hadde sett maken til. Dyrene ble stående helt urørlige. Skapningene satt på bakken og virket ikke umiddelbart truende. Etter en kort stund med gjensidig stirring bestemte den største av dem seg: den tok opp en nevestor stein og kastet mot de fremmede. Roy som fortsatt var fortumlet etter «reisen», dukket seg idet steinen kom farene - rett over hodet hans. Dyret ble litt modigere når den så den manglende aggressive reaksjonen og begynte å lete etter mer å kaste. Der, der var en enda større stein. Den tok den opp, snudde seg, men var for sen. De to fremmede hadde kommet seg på bena og var allerede for langt unna. Med et triumferende brøl kastet den steinen etter dem, som for å markere sin egen overlegenhet overfor de fremmede og overfor resten av flokken.

Linda og Roy løp ikke langt. De forstod raskt at de ikke fulgte etter og stanset opp noen hundre meter lenger borte på den flere kvadratkilometer store sletten. «Det var jammen nære på!» Roy pustet tungt etter spurten, men tok seg raskt inn igjen. Dersom steinen hadde truffet ham ville han blitt drept på stedet.

Linda var fullstendig klar over det samme, men etter å ha levd side om side med døden i snart ett år var slike episoder ikke lenger noe som holdt dem våken om nettene. De registrerte det faktum at det hadde gått bra og søkte heller å ta lærdom av situasjonene enn å la dem bli destruktive.

«Jeg lurer på «når» vi er nå», sa hun ettertenksomt. Skapningene et stykke bortenfor dem holdt på å plukke bær fra overfylte busker mens de konstant holdt de to fremmede under oppsikt. Tankene om den nylig tilbakelagte tidsreisen svedde omkring langt tilbake i underbevissthetsens hennes. Hun og Roy satt med en potensiell viten som vitenskapen aldri kunne komme i nærheten av ved naturlig forskning. Spørsmålet var om naturens innebygde forsvarsmekanismer ville bevare hemmeligheten for dem og aldri gi dem selv innsyn til sine innerste kunnskaper. «Og hvor vi er» tilføyde hun etter å ha studert dyrene en kort stund.

«Hvis det der er aper så må vi vel være kommet tilbake», sa Roy opprømt. Han våget nesten ikke håpe det var sant, men slik måtte det vel være? Han så nesten bedende på Linda, som for å få henne til å bekrefte det han sa. Hun flyttet blikket fra ham og tilbake til flokken, som kanskje talte 15 dyr. Hun konsentrerte seg om den som hadde jaget dem. Det var antagelig lederen i flokken, en velvoksen hann. De mest fremtredende trekkene var den lave pannen samt øyenbrynsbuen, som gikk som en kraftig kam over øynene. Armene var bare noe lenger enn hos mennesket. Føttene var også merkelige like deres egne. Bortsett fra at stortåen var relativt lang var disse føttene utviklet til å bevege seg på bakken, ikke til å klatre i trær. Huden virket imidlertid en del annerledes med kraftig hårvekst og på en måte grovere.